

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 9Csp/170/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416207317
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8416207317.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ O. a 2/ Q. zastúpená: JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 4.697,20 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade **m a j ú n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi každý v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 27. 12. 2016 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 4.697,20 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.142,09 eur od 24. 10. 2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaní uzatvorili dňa 4. 9. 2008 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu číslo XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver, ktorého podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Tento úver podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe nebol žalovanými riadne splácaný, keďže žalovaní splátky v stanovených termínoch neplnili, čím porušili svoju povinnosť podľa zmluvy. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 bola pohľadávka voči žalovaným postúpená na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia výška pohľadávky predstavovala sumu 4.697,20 eur a pozostávala z istiny vo výške 4.142,09 eur, riadneho úroku vo výške 465,18 eur a úroku z omeškania vo výške 89,93 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedená v tejto prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Tvrdiac, že odo dňa postúpenia pohľadávky žalovaní na uplatňovaný nárok neuhradili nič, žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie sumy vo výške 4.697,20 eur a pokračujúcich úrokov z omeškania v sadzbe 8,05 % ročne zo sumy 4.142,09 eur počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, teda od 24. 10. 2015 do zaplatenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu, Všeobecné obchodné podmienky a Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou. V priebehu sporu žalobca ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil platobnú históriu úveru, žalovaným adresovanú výzvu k úhrade

zo dňa 9. 9. 2015, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015 spolu s doručenkami a tiež žalovaným adresované oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 10. 2015 s poštovým podacím hárkom.

4. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe písomne nevyjadril.

5. Žalovaná v 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa vo svojich písomných vyjadreniach žalobou uplatnenému nároku opakovane bránila dvoma základnými námietkami. A to námietkou premlčania práva žalobcu a námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Tvrdila, že nároky, ktoré žalobca odvodzuje zo zmluvy uzavretej žalovanými s bankou poskytujúcou úvery sú nárokmi zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom poukazujúc na § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka vo svojom vyjadrení zo dňa 19. 10. 2017 vzniesla námietku premlčania celého práva žalobcu. Zároveň poukazujúc na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách tvrdila, že zákonným predpokladom postupiteľnosti bankovej pohľadávky na inú osobu je, aby banka pred postúpením pohľadávky klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a aby klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, pričom zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je podľa tejto žalovanej pre rozpor so zákonom neplatná. V danom prípade splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa žalovanej v 2. rade nebolo preukázané, lebo žalobca nepreukázal doručenie výziev zo dňa 9. 9. 2015 žalovaným a samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je neplatné, lebo nebol dodržaný zákonný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaná v 2. rade na podporu svojich tvrdení poukázala okrem iného na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 4. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 3. 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 pričom tvrdila, že lehotu 90 dní v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je treba počítať od doručenia výzvy zo dňa 9. 9. 2015.

6. Žalobca vo svojich písomných vyjadreniach s námietkami žalovanej v 2. rade nesúhlasil a tvrdil, že postúpenie pohľadávky tu bolo platné, v súlade so zákonom a za splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu žalovaní boli v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a boli bankou opakovane písomne vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 9. 9. 2015 a tiež výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 30. 9. 2015, ktorú podľa predložených doručeníek žalovaní riadne prevzali. Podľa žalobcu § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje len podmienky, ktoré banka musí splniť aby sa voči klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva, nemožno ho spájať s aktívnou legitímáciou postupníka, nespája sa s jeho porušením občianskoprávny následok neplatnosti zmluvy ale len administratívnoprávna zodpovednosť postihnutelná Národnou bankou Slovenska a navyše predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s poštovým podacím hárkom, pričom takéto oznámenie bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v spore a súd je povinný z neho vychádzať bez toho aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca na podporu svojho názoru poukázal na viaceré rozhodnutia slovenských krajských súdov a poukázal aj na to, že § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchýlnu úpravu vzťahov medzi bankou a klientom od zákona, ktorú ani § 92 ods. 8 nevyklučuje a v danom prípade takéto odchylná dohoda existovala v čl. I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere, resp. v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, nebola nevyvážená, keďže zodpovedala § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto postúpenie pohľadávky bolo platné. Podľa žalobcu bol postup podľa § 53 ods. 9 pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru riadne dodržaný, toto bolo preto právne účinné a čo sa týka absencie dôkazu o doručení výziev zo dňa 9. 9. 2015, tieto boli odosielané klasickou zásielkou a nie do vlastných rúk, preto sa nezachovali žiadne listinné dôkazy preukazujúce ich doručenie. Žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovanej v 2. rade, trval na tom, že preukázal tak aktívnu vecnú legitímáciu ako aj nárok na zaplatenie neuhradených splátok úveru s príslušenstvom.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na podanej žalobe v celom rozsahu trval a trval aj na tvrdení o nedôvodnosti námietok žalovanej v 2. rade voči žalobe. Aktívna legitímácia bola podľa žalobcu preukázaná. Uviedol, že okrem výziev zo dňa 9. 9. 2015 a okrem oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015 nemá k dispozícii iné výzvy ktorými by žalovaní boli vyzývaní k plneniu povinností pred postúpením pohľadávky.

8. Žalovaný v 1. rade sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, o odročenie pojednávania nežiadal. V súlade s ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti tohto žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

9. Žalovaná v 2. rade na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu zotrvala na nesúhlasnom stanovisku so žalobou a na svojich písomných námietkach. Postúpenie pohľadávky tu podľa tejto žalovanej nebolo v súlade so zákonom, neboli dodržané zákonné podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky bolo preto neplatné, a tak žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný.

10. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovanými namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sami žalovaní žiadne dôkazy nenavrhli. Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

11. Dňa 4. 9. 2008 žalovaní ako dlžníci uzavreli v Kežmarku so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“ predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného bezúčelového úveru vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 eur) žalovaným. Žalovaní sa zaviazali splatiť tento úver v 120 mesačných splátkach vo výške 2.480,- Sk (82,32 eur) splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou prvej splátky dňa 20. 9. 2008, poslednej splátky dňa 20. 8. 2018, a to inkasom z inkasného účtu. Celkové náklady spojené s úverom mali byť podľa zmluvy vo výške 150.553,70 Sk (4.997,47 eur), pri RPMN 17,64 % a úrokovej sadzbe 14,95 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 16,64 %. V článku I bod 7 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku II zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 2 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

12. Podľa bodu 18.14. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (čl. 27 spisu) klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce, alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

13. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovaným nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 5 - 9) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj výpis z jej prílohy č. 1 týkajúci sa pohľadávky voči žalovaným a tiež žalovaným adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30. 10. 2015 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 4. 9. 2008 voči žalovaným na žalobcu (čl. 31 a 32) spolu s poštovým podacím hárkom (čl. 33 - 35 spisu). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

14. Z tvrdení žalobcu a predložených listinných dôkazov vyplýva, že pre nesplácanie úveru žalovanými mala vyhlásiť banka mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil žalobca žalovaným adresované „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 30. 9. 2015 (čl. 36 a 37 spisu) spolu s doručenkami o prevzatí daného oznámenia žalovanými dňa 5. 10. 2015 (na rube čl. 36 a 37

spisu). Vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru malo predchádzať upozornenie žalovaných písomnou výzvou banky zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 79 a 80 spisu). V uvedenej výzve banka žalovaným oznamovala, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 4. 9. 2008 ku dňu 8. 9. 2015 vo výške 1.487,77 eur a súčasne ich vyzývala na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak sa tak nestane, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Dôkaz o doručení, či odoslaní uvedenej výzvy žalovaným žalobca nepredložil. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaným banka oznamovala, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) obchodných podmienok vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29. 9. 2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 4.645,28 eur najneskôr do 15 dní.

15. Z vyjadrenia žalobcu a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaní na poskytnutý úver uhradili celkovo sumu 6.072,47 eur úhradami realizovanými v období od 4. 9. 2008 do dňa 18. 2. 2015 podrobne čo do dátumu a výšky špecifikovanými vo vyjadrení žalobcu na čl. 91 spisu. Z uvedených úhrad žalovaných bola podľa žalobcu na istinu započítaná suma vo výške 3.493,41 eur, na úrok suma 2.190,29 eur, na úrok z omeškania suma 209,18 eur a na poplatky suma 179,59 eur.

16. Žalobca teda podanou žalobou uplatnil nároky zo zmluvy o úvere vo výške spolu 4.697,20 eur špecifikované v žalobe tvrdiac, že zmluva o úvere spĺňala všetky náležitosti podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a že daná pohľadávka bola mu platne postúpená pôvodným veriteľom - bankou. Ako už bolo uvedené, žalovaná v 2. rade sa takto uplatnenému nároku bránila dvoma zásadnými námietkami, a to námietkou premlčania a námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

17. Vzhľadom na tieto vznesené námietky sa súd v prvom rade musel zaoberať tým, či žalobca tvrdené právo neuplatňuje po uplynutí premlčacej doby a či je vôbec aktívne vecné legitimovaný na jeho uplatnenie, nakoľko v oboch prípadoch ide o zásadné a rovnocenné námietky v tom zmysle, že pri ich opodstatnenosti nie je vôbec dôvod na skúmanie samotnej oprávnenosti a výšky uplatneného nároku vo veci samej. Ako prvou sa súd zaoberal námietkou premlčania, nakoľko aj podľa judikatúry ďalšími relevantnými otázkami by sa súd pri vznesenej námietke premlčania mal zaoberať až po vyriešení otázky, či námietka premlčania je alebo nie je dôvodná (podporne pozri napr. R29/1983).

18. Žalovaná v 2. rade vznesla námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku. Žalobca k vznesenej námietke premlčania nijako bližšie sa nevyjadril, obsiahlo sa vyjadroval len k námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Základnou otázkou pre posúdenie, či žalobca tvrdené právo alebo jeho časť neuplatňuje po uplynutí premlčacej doby, aj vzhľadom na poukaz žalobcu v žalobe na Obchodný zákonník bolo určiť, či v prejednávanej spore ide o obchodnoprávny vzťah (4 ročná premlčacia doba upravená v Obchodnom zákonníku), alebo občianskoprávny vzťah (3 ročná premlčacia doba upravená v Občianskom zákonníku) a kedy vlastne začala plynúť a ako plynula premlčacia doba pre uplatnenie práva voči žalovaným.

19. Predmetom zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 4. 9. 2008 uzavretej žalovanými s bankou, ktorej predmetom podnikania, vychádzajúc zo zápisu v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným ako dlžníkom so záväzkom dlžníkov tieto vrátiť a zaplatiť úroky, išlo teda o úver, konkrétne o spotrebiteľský úver, čo koniec koncov zodpovedalo aj prejavenej vôli strán, ktoré v zmluve sami poskytovaný účel označili ako „spotrebný bezúčelový úver“, pričom súčasťou zmluvy ako jej príloha bol aj formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko žalobca v konaní uplatňuje nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri ich právnom posúdení je potrebné vychádzať z ustanovení osobitného zákona, ktorým v čase uzavretia zmluvy bol zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v ostatnom z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ktorý je tu lex generalis. Súd v súvislosti s poukazom žalobcu v žalobe na ustanovenia Obchodného zákonníka len pre úplnosť dodáva, že i keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by vzhľadom na postavenie žalovaných ako spotrebiteľov (§ 2 písm. a/ v tom čase účinného zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka), ktoré je zrejmé tak z obsahu zmluvy ako aj označenia žalovaných v nej (žalovaní ako dlžníci sú v časti zmluvy identifikujúcej ich ako stranu záväzku označení identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby - nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) bolo treba vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavrieť, že v prípade Úverovej zmluvy zo dňa 4. 9. 2008 ide bez

akýchkoľvek pochybností o vzťah spotrebiteľský, a ako na taký preň platia normy na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté tak vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ako aj v právnych aktoch Európskej únie. Koniec koncov sám žalobca, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania prípadného nespotebiteľského charakteru záväzkového vzťahu nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, že by sa nemalo jednáť o spotrebiteľský úverový vzťah.

20. Z formy a obsahu zmluvy uzatvorenej so žalovanými na hlavičkovom papieri banky je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“, typovú zmluvu. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež podľa Občianskeho zákonníka (v tejto súvislosti viď napr. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co 130/2011 zo dňa 6. 3. 2012 alebo uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3CoE/259/2012 zo dňa 26. 2. 2013).

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

23. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

26. Súdna prax už judikovala, že za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj takú zmluvnú podmienku, pokiaľ v zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach je stanovená dlhšia premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom, ktorý upravuje trojročnú premlčaciu dobu. Koniec koncov, koncepcia, že ani dojednaním v zmluve nemožno sa odchyliť od pre spotrebiteľa výhodnejšej občianskoprávnej úpravy (vrátane otázky premlčania) má počnúc dňom 1. 5. 2014 aj svoju normatívnu podobu, keď podľa § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy,

ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

27. V zmysle uvedeného, vzhľadom na vyhodnotenie predmetnej spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako spotrebiteľského, občianskoprávneho vzťahu, s prihliadnutím na skutočnosť, že osobitnú úpravu premlčania zákon o spotrebiteľských úveroch nemá je na premlčanie potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 100 a nasl. Občianskeho zákonníka) a vychádzať zo všeobecnej trojročnej premlčacej doby. V súvislosti s vyššie uvedeným súd dáva do pozornosti právne závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozhodnutí 5MCdo 20/2009 zo dňa 25. 11. 2011 alebo Krajským súdom v Trenčíne v rozsudku 17Co 167/11-73 zo dňa 23. 11. 2011.

28. Ako už bolo uvedené, aktuálne Občiansky zákonník aj výslovne stanovuje (§ 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

29. Podľa názoru súdu preto pri posúdení, či sa v tu súdanej veci žalobca svojho práva alebo jeho časti nedomáha po uplynutí premlčacej doby je potrebné bez akýchkoľvek pochybností vychádzať z ustanovení o premlčaní obsiahnutých v Občianskom zákonníku a z tam zakotvenej všeobecnej trojročnej premlčacej doby.

30. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

31. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

32. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

33. V prejednávanom prípade má nárok žalobcu svoj základ v spotrebiteľskej zmluve, konkrétne jednalo sa o spotrebiteľský úver, ktorý sa mal vrátiť v splátkach po 82,32 eur mesačne. Jednotlivé splátky majú samostatný režim premlčania podľa ich splatnosti (§ 103 Občianskeho zákonníka). Ak teda v prospech žalovaných bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 eur), ktorý sa mal podľa výslovnej a zrozumiteľnej dohody strán v zmluve splácať v mesačných splátkach po 82,32 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 20. 9. 2008, potom vo vzťahu k premlčaniu to znamená, že žalovaní mali do dňa 27. 12. 2013 (tri roky pred doručením žaloby súdu) zaplatiť 64 splátok po 82,32 eur, teda sumu spolu 5.268,48 eur (bez spracovateľského poplatku vo výške 3.699,- Sk). Z ničím nespochybneného tvrdenia žalobcu a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaní uhradili v tomto období na splátkach (bez spracovateľského poplatku) sumu spolu len 4.942,84 eur (úhrady špecifikované na čl. 91 spisu v období od 20. 9. 2008 do 20. 12. 2013), a teda rozdiel vo výške 325,64 eur (5.268,48 eur - 4.942,84 eur) je suma, právo na zaplatenie ktorej je premlčané. V tomto smere je vo vzťahu k splátkam, ktorých splatnosť nastala podľa zmluvy v období od 20. 9. 2008 do 20. 12. 2013 a ktoré tvoria súčasť žalobou uplatneného nároku bezpredmetné tvrdenie žalobcu, že k zosplateniu dlhu došlo dňa 30. 9. 2015, keďže prípadné zosplatenie dlhu nemohlo mať spätné vplyv na plynutie premlčacej doby týchto skorších splátok.

34. Vzhľadom na to žalovanou v 2. rade vznesená námietka premlčania bola dôvodná. Uvedenú sumu tak pre premlčanie žalobcovi proti nej nemožno priznať, preto žalobu v časti zaplatenia sumy 325,64 eur bolo potrebné bez ďalšieho zamietnuť. Zamietnutie žaloby v danej časti bolo namieste bez ohľadu

a nezávisle od vyriešenia druhej spornej otázky, t.j. otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko pre premlčanie práva v tejto časti a vznesenú námietku premlčania by daný nárok priznaný byť nemohol, ani keby žalobca bol v spore aktívne vecne legitímovaný, čo podľa názoru súdu odôvodneného ďalej nie je, alebo keby daný pohľadávku uplatnil v danom čase akýkoľvek veriteľ (podporne v tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017, ktorý žalobcovi musí byť dobre známy, nakoľko aj v uvedenom spore bol žalobcom a rovnako tam bola jeho žaloba zamietnutá jednak pre premlčanie časti práva a takisto pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie pre rozpor postúpenia pohľadávky s § 92 ods. 8 zákona o bankách).

35. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaní uzavreli úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovaným bola mu týmto pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok ktorej platnosť žalovaná 2. rade spochybnila, druhou zásadnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

36. Žalobca tvrdil a argumentoval, že je aktívne vecne legitímovaný na súdne uplatnenie predmetnej pohľadávky. Súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania však konštatuje, že s tvrdením žalobcu o preukázaní existencie jeho aktívnej vecnej legitímácie na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky voči žalovaným sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu, teda aj v jej nepremlčanej časti.

37. Ako už bolo opakovane uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaní vstúpili do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 4. 9. 2008 bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 23. 10. 2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

38. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

39. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nestanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Argumentácia žalobcu pritom navyše napríklad

úplne opomína fakt, že aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 1 a 2 účinná už v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (23. 10. 2015) jasne stanovovala, že postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktne reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nespliatných pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktne upravených zákonných podmienok. Ak žalobca tvrdí, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka len úpravy bankového tajomstva a neposkytuje žiadnu ochranu klientovi vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky, tak s týmto súd nesúhlasí. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods. 8 slúžia práve na ochranu klienta, a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť čast') má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

40. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (4. 9. 2008) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky na ktoré žalobca poukazyval je podľa názoru súdu neprijateľné a neplatné.

41. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

42. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky, pričom žalobca poukazyval na súdne rozhodnutia podporujúce tento názor súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 3. 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, ktorý túto argumentáciu žalobcu jednoznačne vyvracia. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu

prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

43. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

44. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

45. Žalobca tvrdí, že zákonné podmienky postúpenia splnené boli, lebo klient (žalovaný) boli v dlhodobom omeškaní s plnením svojich záväzkov (podľa žalobcom predloženého výpisu z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok na čl. 12 spisu ku dňu postúpenia pohľadávky trvalo omeškanie žalovaných 549 dní) a že je splnená aj zákonná podmienka písomnej výzvy banky, ktorou tu bola jednak výzva zo dňa 9. 9. 2015, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015. Súd sa plne stotožňuje s argumentáciou žalovanej v 2. rade, že na výzvu zo dňa 9. 9. 2015 nemožno tu vôbec prihliadať ako na dôkaz splnenia povinnosti v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalobca neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz o jej skutočnom doručení, či aspoň odoslani žalovaným, pričom vo vzťahu k uneseniu dôkazného bremena o splnení povinnosti doručenia písomnej výzvy v zmysle zákona o bankách je irelevantné tvrdenie žalobcu, že žiaden zákon neukladá doručovať výzvu konkrétnym spôsobom. Uvedené totiž nič nemení na tom, že dôkazné bremeno v súdnom spore vo vzťahu k danej výzve možno uniesť jedine predložením výzvy spolu s dôkazom o jej skutočnom doručovaní bez ktorého je jej samotné vyhotovenie nepostačujúce. Preukázať skutočné doručenie (či aspoň doručovanie do sféry dispozície žalovaných) výziev zo dňa 9. 9. 2015 tu bolo potrebné aj preto, lebo súd už uviedol, že platne postúpiť možno bankovú pohľadávku len vtedy, ak je splatná, pričom podmienkou pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (ktorý tu mal byť podľa zmluvy splatný až 20. 8. 2018) v zmysle § 53 ods. 9 (pôvodne ods. 8) a § 565 Občianskeho zákonníka je, že veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak sa teda nepredložil žiaden dôkaz, žeby veriteľ - banka predtým preukázateľne doručoval upozornenie spotrebiteľovi (žalovaným) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, potom platí záver, že dôsledkom nepreukázania splnenia povinnosti veriteľa uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu a keďže zákonnou podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky je, aby išlo o pohľadávku, alebo jej časť, ktorá už je splatnou, treba uzavrieť, že splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky tu už len z toho dôvodu preukázané nebolo (viď aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. 5. 2018 sp. zn. 3Co/19/2018).

46. Bez ohľadu na uvedené súd uvádza, že ani keby bolo preukázané doručenie výziev zo dňa 9. 9. 2015 žalovaným (čo nebolo a žalobca uviedol, že inými výzvami nedisponuje), na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to v tu súdanej veci nič nezmenilo, nakoľko výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Od najskoršej tvrdenej výzvy zo dňa 9. 9. 2015 do dňa postúpenia pohľadávky (23. 10. 2015) neprešlo 90 dní, preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

47. Súdu z jeho činnosti je známy názor žalobcu, že zo zákona nevyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky. Tento názor žalobcu však súd nezdieľa. Nepodporuje ho nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale ani jej výslovné gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska ich vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie

ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

48. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods. 8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

49. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzok celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Ak by potom platil názor žalobcu, tak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

50. Aj aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 4. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom opätovne bola odmietnutá argumentácia žalobcu, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky podľa názoru súdu jasne potvrdzuje podmienku zachovania 90 dňovej lehoty medzi „výzvou“ a postúpením, nakoľko je v ňom jasne uvedené (viď bod 21 jeho odôvodnenia), že cit.: „Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslание písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylyučuje.“

51. V súvislosti s podmienkou zachovania uvedenej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením súd do pozornosti žalobcu dáva aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/107/2017, najmä bod 18 jeho odôvodnenia ktorý žalobcovi musí byť dobre známy nakoľko aj v tam súdenom spore bol žalobcom.

52. V danom prípade žalobca tvrdil a predložil len písomné výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 od ktorých do dňa 23. 10. 2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

53. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovaným ich z dôvodov už uvedených (nezachovanie ochranej zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou banky a samotným postúpením) nespĺňa.

54. Čo sa týka argumentácie žalobcu v prospech platnosti postúpenia pohľadávky a jeho aktívnej vecnej legitímácie a jeho poukazov na súdne rozhodnutia, ktoré majú podporovať jeho názor, tak k tomu súd dodáva nasledovné.

55. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 Občianskeho zákonníka). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

56. Súdu sú známe aj názory podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č. 1/2015), podľa ktorých ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylne od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Koniec koncov, úplne jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností to aktuálne judikoval aj Najvyšší súd SR v už spomenutých rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017. K argumentu, že zákon o spotrebiteľských úveroch ohľadom problematiky postúpenia pohľadávky poukazuje na občiansky zákonník a nie na § 92 ods. 8 zákona o bankách súd uvádza, že je treba si uvedomiť, že tento zákon dopadá na všetkých poskytovateľov spotrebiteľských úverov, pričom nie každý z nich je bankou, preto ani takýto argument neobstojí.

57. Ani neplnenie povinnosti žalovaných, ktorí podľa tvrdenia žalobcu a platobnej histórie na úver vo výške 4.979,09 eur uhradili doposiaľ 6.072,47 eur nič nemení na tom, že súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znály práva proti neprofesionálovi - spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovaných z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

58. Ak žalobca poukazoval na množstvo rozhodnutí iných súdov podporujúcich jeho záver o platnosti postúpenia a aktívnej vecnej legitímácii, tak súdu sú známe takéto názory a rozhodnutia, týmito však nie je viazaný a nestotožňuje sa s nimi. Žalobca navyše poukazoval na rozhodnutia krajských súdov. Súd už ale uviedol, že aktuálne najvyššia súdna autorita všeobecného súdnictva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 jednoznačné a rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanej spore a síce že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdneho sporu nenašiel žiadne relevantné a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

59. Opačné názory doterajšej súdnej praxe nižších súdov okrem tých argumentov, dôvody nestotožnenia sa s ktorými súd uviedol už vyššie boli prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a síce existencii osobitnej dohody v zmluve, resp. vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie pohľadávky banky, čím žalobca opakovane argumentoval aj v tu súdnej veci a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

60. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchyľne od podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 18.14 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 7 samotnej zmluvy len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, čo je samozrejme zákonné právo, ktoré nikto nespochybňuje, ale tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona o bankách). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

61. Ak žalobca poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, ktoré akceptovali dohodu v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok banky, tak k tomu súd okrem vyššie uvedeného uvádza, že žalobca síce logicky poukázal len na tie rozhodnutia, ktoré majú podporiť jeho argumentáciu, no zároveň musí mu byť z mnohých iných vecí kde bol žalobcom dobre známe, že nejde ani o ustálenú, ani o prevažujúcu súdnu prax, nakoľko v množstve iných rozhodnutí krajských súdov bola táto dohoda označená za neprijateľnú a neplatnú s čím sa súd stotožňuje (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/107/2017, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/33/2018 či Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/463/2017).

62. Ani argumentácia o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstojí, lebo v danej veci ide o jasné porušenie zákonných podmienok kde iný výklad ako je výklad so záverom o neplatnosti postúpenia pohľadávky nie je možný. Priorita výkladu, ktorá nezakladá neplatnosť zmluvy pred výkladom, ktorý ju zakladá je možná len ak sú možné obidva výklady, čo ale nie je tento prípad. Navyše treba si uvedomiť, že postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt nie je právnym vzťahom, ktorý by sa dotýkal len postupcu a postupníka, ale priamo sa dotýka tretej osoby - klienta banky, ktorý nie je stranou zmluvy o postúpení pohľadávky a práve preto zákonodarca prijal právne normy na jeho ochranu pri postúpení bankovej pohľadávky. Preto teória o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu aplikovateľná predovšetkým v priamych vzájomných vzťahoch zmluvných strán nemôže zhojiť zjavné porušenie zákona slúžiace na ochranu tretej strany - klienta banky - spotrebiteľa. Ide tu o tak zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový

subjekt mimo bankového dohľadu, že vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky.

63. Pri argumentácii v prospech platnosti postúpenia danej bankovej pohľadávky sa veriteľmi vrátane žalobcu často prezentuje aj názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky. Koniec koncov, aj uvedený záver našiel aktuálne potvrdenie v už spomenutých rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

64. V súvislosti s opakovaným a rozsiahlym odvolávaním sa žalobcu na súdnu prax súd uvádza, že okrem už spomenutých rozsudkov Najvyššieho súdu SR aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016 (týka sa žalobcu), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 (týka sa žalobcu) či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015 (týka sa žalobcu).

65. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

66. Ak žalobca na podporu svojich názorov argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom aj tunajšiemu súdu, tak súd opätovne pripomína, že žalobcom uvádzané rozhodnutia nie sú v žiadnom prípade prevažujúcim právnym názorom tohto súdu. Naopak z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nespĺnil, a od 23. 12. 2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféry kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

67. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu o platnosti postúpenia pohľadávky a z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu o absolútne neplatný právny úkon. S poukazom na všetko uvedené preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, lebo v časti je právo žalobcu premičané a navyše nebola preukázaná aktívna vecná legitimitáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

68. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mali žalovaní, keďže žaloba proti nim bola v celom rozsahu zamietnutá,

preto podľa § 255 ods. 1 CSP im vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, každý v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.